

skyld, at han eller hun er arbejdsløs. Socialdemokraterne sagde i marts måned i år, at det er socialpolitisk velkendt, at økonomisk fattigdom altid bliver fulgt af lav eller ingen uddannelse, personlig isolation, gruppevis marginalisering, dårlig sundhedstilstand osv., endda så markant, at det går i arv mellem generationerne, og derfor er det vigtigt at forbygge en ny negativ arv. Det er Socialdemokraternes holdning, og den synes jeg er god.

Hvad jeg til gengæld ikke synes er godt, er denne arbejdsmarkedsreform, hvor man skærer i ydelserne til de allerfattigste, og det, der ligger mig lidt på sinde, og det spørgsmål, jeg har heroppefra i dag, er: Hvilken smag har man i munden som socialdemokrat, når man har taget 1.000 kr. fra de fattigste familier i Danmark? Hvilken smag har man så i munden?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning, og derefter må de to ordførere finde ud af, hvem der svarer. Det gør hr. Bjarne Laustsen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Indledningsvis er der lige et par begreber, jeg er nødt til at have lidt styr på.

Hr. Ole Vagn Christensen sagde tidligere på dagen, at han var glad for, at hr. Jens Vibjerg tilsluttede sig den socialdemokratiske arbejdsmarkedspolitik, og derfor skal jeg lige spørge: Er det Socialdemokraternes arbejdsmarkedspolitik, at man skal nedsætte ydelserne, at man skal stramme rådighedsreglerne, at man skal gøre livet surere for dimittender, at man for første gang overhovedet nogen sinde laver en arbejdsmarkedsreform uden så meget som ét eneste krav til de private arbejdsgivere, og at man udskyder tidspunktet for iværksættelse af en aktiv indsats over for arbejdsløse? Er det blevet Socialdemokratiets politik? Det var det ene spørgsmål.

Kl. 17.40

Det andet er: Er hr. Ole Vagn Christensen og hr. Bjarne Laustsen enige med Socialdemokratiets tredje arbejdsmarkedsordfører, hr. Jan Petersen, når hr. Jan Petersen i B.T. den 13. juli i år siger: Vores udgangspunkt er, at kontanthjælps-satserne bestemt ikke skal sættes ned, det vil vi absolut ikke være med til. Er man enig med hr. Jan Petersen i dette synspunkt, og er det dét, der bliver resultatet af reformen?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, at det ikke kan undre, at Venstre laver en sådan arbejdsmarkedsreform, men at Socialdemokratiet er med, kan man ikke forstå.

Nu er det jo en kendt sag, at hvis man kigger på de elementer, der ligger i dette her, er der bestemt elementer, som Socialdemokratiet står for, og dem løber vi selvfølgelig ikke fra. Vi er meget glade for, at den nye regering kan se det fornuftige i dem, og vi kan endda også se, at Venstres ordfører er kommet på andre tanker og synes, at de socialdemokratiske værdier, der ligger i grundlaget, er ganske udmærkede.

Vi er også meget optaget af den negative arv, og derfor er der heller ingen begrundelse for at skære i ydelserne. Det ville have været temæet: Hvis ikke vi havde været der, ville der have været massive nedsættelser hele vejen rundt, sådan som det lå i oplægget. Vi har forsøgt at hegne ind, således at det stort set er umuligt at nedsætte satserne, men til gengæld har vi gjort det sådan, at vi har øget incitamentet til at arbejde.

Dernæst er spørgsmålet til fru Pernille Rosenkrantz-Theil og Enhedslisten, om de ikke har det synspunkt, at det altid skulle kunne svare sig at være i arbejde. Skal det ikke også altid kunne svare sig at være forsikret og organiseret? Det troede jeg var noget, som Enhedslisten stod for.

Jeg tror også, hr. Ole Vagn Christensen vil komme med nogle kommentarer, men vi er selvfølgelig meget enig med hr. Jan Petersen i, at vi ikke skal have nogle nedsættelser af satserne, og som det fremgår af mit svar til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, har vi stort set også undgået det i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Tænk, at man skulle høre det fra en socialdemokrat! Tænk, at man skulle høre som et argument for at skære i kontanthjælpen, om Enhedslisten ikke går ind for et incitament til at arbejde! Det er rendyrket borgerlig opfattelse af, hvorfor der er arbejdsløshed. Det er rendyrket borgerligt at opfatte det sådan, at jo mere vi klemmer den arbejdsløse på pengepungen, jo større chance er der for, at vedkommende kommer i arbejde.

Selvfølgelig mener vi da, at der skal være forskel på at være arbejdsløs og være i arbejde. Men tænk, at en socialdemokrat ikke kan ræsonnere sig frem til, at det, der selvfølgelig skal være venstrefløjens og Socialdemokratiets krav,